

[Maisted.]

økonomiske situation, hvor befolkningen kun kan få den opfattelse, at det hele går strygende, der er ingen grund til bekymring, eller, som økonomiministeren har udtalt det, at der ingen ko er på isen.

Regeringens økonomiske politik bygger på det såkaldte septemberforlig, der har til formål at afskaffe arbejdsløsheden og virke omkostningsdæmpende. Regeringen har altså påtaget sig et ansvar for en veldefineret økonomisk politik.

Resultaterne af regeringens anstrengelser kender vi. Arbejdsløsheden er ikke afskaffet, men tværtimod blevet cementeret til et langvarigt problem, såfremt den socialdemokratiske regering forbliver ved magten, fordi en forøgelse af de offentlige udgifter med den hensigt at fjerne arbejdsløsheden er blevet en tydelig fiasko. Det vil tværtimod medføre varige arbejdsløshedsproblemer, når omkostningsniveauet stiger på grund af større direkte og indirekte skatter.

Momsnedsættelsen, der skulle sætte gang i forbruget og derved skabe øget beskæftigelse, blev en fiasko. Vi skabte øget beskæftigelse i udlandet, og vor import steg til uanede højder, så vor betalingsbalance over for udlandet blev forringet med et beløb, der får katastrofale følger for valutakassen.

Samtidig skabte andre valutasvage nationer en valutakrise, og på trods af, at regeringen kunne forudse denne krise, stimulerede man byggesektoren, ja, opfordrede byggesektoren til at øge produktionen med en hensigtserklæring om et faldende eller i det mindste et stabilt renteniveau.

Senere er det blevet bekræftet, at alle familier, enkeltpersoner og firmaer inden for byggebranchen satte gang i byggeriet, fordi de troede, at septemberforligspartierne og regeringen ville nedsætte renten og skabe stabilitet på obligationsmarkedet.

Da finansministeren fik tilslutning til at optage et indenlandsk statslån på ca. 19 mia kr., var det bl. a. for at støtte byggeriet i form af støtteopkøb af de lange obligationer i takt med salget af statsobligationerne. Regeringens manglende evne til at forudse valutakrisen medførte, at statsobligationerne var usælgelige, og selv om Nationalbanken foretog større støtteopkøb, var det ikke tilstrækkeligt til at forhindre, at obliga-

tionskurserne faldt, og at renten steg med 2-2½ pct.

Vi må derfor imødesee en række økonomiske krak til efteråret. Det rammer ikke alene virksomheder inden for byggebranchen, men også en række familier og enkeltpersoner, der har haft tillid til septemberforligspartiernes hensigtserklæring.

Til trods for, at økonomiministeren forsikrer befolkningen om, at den danske krone står fast, og at der ingen ko er på isen, bør den danske befolkning nok vide, at danske banker giver dansk erhvervsliv følgende valutaorientering. Erklæringen er nok nærmest afgivet, for at erhvervslivet ikke skal sluge nye hensigtserklæringer råt. Erklæringen lyder:

„Valutamarkedene har været relativt rolige i april, men de spændinger, der udløste den voldsomme krise i marts, eksisterer stadig. Der er fortsat risiko for en genopblussen af valutauroen, og ændringer af slangevalutaernes pariteter kan ikke udelukkes trods medlemslandenes erklærede politik, der går ud på at fastholde ordningen, som den er.“

Der er altså ikke grundlag for at have tillid til hensigtserklæringen fra september; tværtimod viser al erfaring, at septemberforliget og de store forligspartier er ude af stand til at skabe en politik, der giver baggrund for betalingsbalanceoverskud. Selv ikke i fremgangsårene op til 1973-74 har de formået at skabe balance i samhandelen over for udlandet. Stadigt stigende offentligt forbrug har medført, at vi har brugt mere, end vi har været i stand til at producere. Allerede nu kan vi sige, at fra 1976 nøjes vi ikke med et betalingsbalanceunderskud på 7-8 mia kr., og hvis den socialdemokratiske udgiftspolitik fortsætter, får vi behov for at låne mere end 25 mia kr. i udlandet i de næste 3 år.

Økonomiministeren har hævdet, at vor kreditværdighed er fremragende, og at vi ikke kommer til at dele skæbne med Italien. Men hvordan ministeren vil sikre, at dansk erhvervslivs konkurrenceevne bliver forbedret over for vore udenlandske konkurrenter, hører vi ikke noget konkret om. Det er ikke nok, at regeringen kan brandskatte befolkningen, det bliver vore varer ikke billigere af. Og når udlandet ser, at regeringen intet